

Mama hľadá ženu

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
Stanislav Hoferek	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Prvé (2022)	McKinsey

O knihe

Údajne nie je možné napísať knihu s LGBT tematikou, pretože Slovensko nie je pripravené. Znie to absurdne. Dokonca tak absurdne, že sa toto tvrdenie ani náhodou nedá brať vážne. To otvára dvere komike. Vážne témy sa dajú prebrať s humorom a ľudí je potrebné brať ako ľudí, pretože inak by sme ako spoločnosť nikdy nešli dopredu a dokázali by sme len stagnovať.

Táto veľmi krátka knižka je ako polievka, do ktorej sa dostal humor, ľudské práva, zoznamovanie, viac ako jedna minorita a v neposlednom rade to, v čom sú niektorí Slováci majstri sveta – hejtovanie. Stand up na vozíčku nemá veľký zmysel, alebo je to celé úplne inak?

Mama
hľadá
ženu

Stanislav Hoferek

1. výstup - inzerát

„Na pódium prichádza náš tajný hosť. Človek, ktorého nepoznám, pozná človeka, ktorý tvrdí, že Sandra je skvelá. Tak ju privítajme mohutným potleskom!“

V sále je asi šesťdesiat ľudí a všetci tleskajú neznámej brunetke, ktorá na svojom vozíku síce neláme rýchlostné rekordy, ale dokáže ísť dopredu a popri tom všetkým mávať.

„Ďakujem pekne za uvedenie. Môžem povedať, že človek, ktorého tu pán organizátor nepozná, poznám dobre. A bola by som radšej, keby som ho nikdy nepoznala a to nielen preto, že mám o dve kolieska navyše. Teraz však k veci. Mám telku. Normálne som bola v obchode a povedala som si, že jednu chcem. Nebudem za ňu dávať polovicu výplaty, však nie som blondína. Ale na tej jednej boli tak krásne mačiatka. Tak mám o jednu telku viac, o dve tretiny výplaty menej a mačiatka nikde. S pomocou jedného dobrého a jedného dobre zaplateného človeka sa dalo všetko u mňa dohromady, tak by som mohla byť šťastná. Ani veľké, ani malé, všetko tip top. A už sa na mňa rútia Krimi noviny! V krásnych detailných záberoch sú veci, ktoré som fakt nechcela vidieť. Aj som si povedala, že koho zabilo, no tu trepnú že Sandru z Bratislavy. Hneď som sa uštipla a keď som to robila, vypadol mi diaľkový ovládač a keď som ho dvíhala, dala som volume tak na celú dĺžku pozorovateľného vesmíru. Tie fujavice možno spôsobila moja telka. Vlnenie, to si pamätám. A ja som sa dobre vlnila, kým som to neokresala z volume *na plné pecky* na volume *bolí ma hlava, ale nie až tak moc*.“

„Čo ti na to povedala mama?“

„Niečo mi vravela, ale nepočula som to. Ale teraz k tomu hlavnému. Som tu kvôli mame. Ona je múdra, vedela čo obsahujú všetky tie relácie alebo čo to je s názvami Mama ožeň ma a Farmár hľadá ženu. Ja som na to neveriacky pozerala ako krtko na betón a mala som pocit, že ma niekto z druhého konca vesmíru chce potrestať za to volume na telke. Hneď mi napadlo, že by to mohol niekto pomeniť. Farmár hľadá ženu, ale ženu môže hľadať aj mama. A aj farmár by mohol niekoho oženiť. Hlavne ak by to bol taký ten multifunkčný chlap ako Pellegrini. Aj na traktore, aj v kostole, aj v kostole na traktore, no proste všade. To je pre mňa len taká somarinka, ale to druhé je úžasné. Mama hľadá ženu. Ja hľadám stále okuliare, niekto hľadá zlatokopku, ktorú si môže aj zo slovenského platu dovoliť a moja mama hľadá ženu, ale nejde jej to. Ona všetky tie moderné huncútstva na tých internetoch nepozná a neovláda. A vôbec, kde si ich má nájsť? Tak som sa rozhodla, že idem hľadať tu, v hľadisku. Mám tu fotku mojej mamičky, špeciálne takú z roku, keď začínal Depeche mode, tráva boli zelenšia a červené trenírky na telesnú výchovu boli COOL a IN. Teraz som už vzbudila pozornosť tých niekoľkých v prvej rade, ktorí majú lepšie oči či lepšiu optiku ako ja, a tým ostatným poviem niečo o mojej mame. O jej vnútri. Moja mama má rada záhradku a vyšívanie. Pri týchto činnostiach na nič nenadáva a nemá poznámky, čo všetko by som mohla a mala robiť lepšie. A hľadá ženu. Tu mám na to papierik.“

Sandra vyberá z vrečka papierik a v slabom osvetlení trochu nadáva, že sa to nedá dobre čítať.

„Takže, mala by byť milá, príjemná a veselá, aby sme si... teraz neviem či rozumeli alebo nerozumeli. Človek nikdy nevie. A mala by byť nefajčiarka, so schopnosťou umyť aj ten najviac špinavý plech, čo vie moja mama vždy oceniť a pochváliť, a mala by mať dobré srdce a rovnaký vkus pri spoločnom sledovaní televízie. Neviem, čo k tomuto môžem ešte

pridať, ale musím povedať, že moja mama je poctivý televízny divák. Všimne si chybu v reklame a rada to povie nahlas vždy, keď ju dávajú. Takže my nepotrebujeme informáciu, že ide reklama. Moja mama to jednoducho vie, svojim tretím okom všetko podrobne preštuduje a my sa tak nemusíme topiť vo vlastnej nevedomosti. Ešte by som mala povedať o mojej mame niečo vlastnými slovami. Vychovala ma tak dobre, ako vedela, a tak som mala stále trojky. Bez nej by to bolo niečo celkom iné, ale nemenila by som to. Mám svoju mamu rada, a poviem si to aj pri každej jednej televíznej reklame. Aj po tom, čo mi povie, aby som dala tú telku hlasnejšie keď sa tam objaví Miro Jaroš. Takže hľadám. Alebo skôr pomáham hľadať, lebo moja mama hľadá ženu. Chlapa nechce, hermafrodita tiež nie, to mi neodsúhlasila. Takže ak je tu niekto, kto má mamu alebo aspoň trochu podobný vek ako moja mama a nebojí sa spoločnej prechádzky do Kauflandu a pozerania telky s palacinkami, aké vie len moja mama, tak sa mi ozvite. Budem tu niekde vzadu a s pohárikom budem spomínať na to, čo všetko som už stihla pozabúdať. Ďakujem, ste úžasní!“

2. výstup - rande

„Sandra počas minulého výstupu porozprávala o tom, ako jej mama hľadá ženu. Alebo Sandra hľadá ženu pre jej mamu? Ako to vlastne je a ako to dopadlo? O tom vám prichádza porozprávať práve teraz!“

V sále je o niečo viac ľudí ako predtým. Niektorí, ktorí išli na cigaretku pred jej posledným vystúpením si povedali, že na ňu pôjdu až trochu neskôr a dajú jej šancu, keď je tu znovu. S vozíkom a s úsmevom prichádza k mikrofónu.

„Ďakujem, ďakujem a rada tu všetkých vidím. Minule som tu bola, lebo hľadám ženu pre tú najdôležitejšiu ženu. Pre mamu. Ale čuduj sa svete, kým ja hľadám ženu pre ňu, ona hľadá pre mňa chlapa. Ako by povedali v Dunajskej strede, v Rimba Sombe či v Strede nad Bordogom, toto nem dopadne dobre. Teda, ak tam náhodou pozerali seriál Susedia a ešte aj po tých dlhých rokoch opakujú túto hlášku. Moja mama si myslí, že bude veľmi vtipné, ak ku mne zoženie basketbalistu. Vraj poriadny chlap má mať dva metre. S tým sa dá súhlasiť, má to výhodu v obchode pri nakupovaní a poviem vám fyzikálne tajomstvo. Dvojmetrový chlap urobí v horúcom lete lepší tieň ako také malé stvorenie ako som ja. Takže ak bude vrhanie tieňa olympijská disciplína, pošlem tam svojho chlapa. Len ho musí moja mama nájsť, tak jej pomôžte! Basketbal podmienkou, nie výhodou. Hľadanie muža ale nechám na nej, má s hľadaním toho správneho skúsenosti celý život a niekedy mám pocit, že len skúsenosti s hľadaním nestačia. Ešte niekomu povie, že som mala trojky a už začnú niektorí chlapi sledovať moju postavu oveľa precíznejšie.“

„A našla si ženu pre mamu?“

„Joj, že či. Cítila som sa ako porotca vo všetkých tých Talentoch, Superstar a neviem čom všetkom. Asi aj Mama ožeň ma. Vybavujem, skúmam, spoznávam, no celá veda. Nebudem hovoriť mená, aspoň nie priamo. Trochu si dopomôžem porovnaniami s postavami z minulosti, hádam to priveľmi nepreženiem. Prvé rande znie na papieri dobre. Kvietok od jednej, kvietok od druhej. Vzájomne si ho vymenili a keďže sme boli na návšteve, kde z ekonomického hľadiska a určitého minimalizmu bola len jedna váza, tak sa naskladali kvietky k sebe. Žena bola v rovnakom veku, mala rovnaké názory na skazenú mládež, ktorá stále niekde vysedáva, tak ako ja. Teda ak ma tu ešte niekto považuje za mládež. Celé rande bolo plné rozhovorov, diskusií, najrôznejších polemík a vlastne všetkého, čo treba prebrať. *Zakecali sa* je veľmi, naozaj veľmi slabé slovo. Počasie, politika, no jedno všetko. A potom to prišlo. Moje detstvo. Nenápadne som odplachtila vedľa a neviem, či si to všimli. Tol'ko informácii naraz. Vysvitlo, že aj tá druhá žena má dcéru. Úplne iná postava, iné vlasy, iné oči, zuby, nechty, bez kolies a tak podobne. Jej dcéra že má tetovanie, takže je Satan, a zároveň je to tetovanie Ježiša, takže je to svätica. Snažím sa to nepočúvať, ale moja vlastná mama v domnení, že by som mohla niečo zle prepočítať, ma prišla preparkovať bližšie. Darmo jej hovorím, že tu stojím na invalidoch a je mi dobre. Obidve sa dohodli, že treba skúmať všetko o tej mládeži, či už s tým mládež súhlasí, alebo nie.“

„Ako to dopadlo?“

„Dopadlo to lepšie ako nasledovné rande. Druhá pani bola od mojej mamy staršia. Vyzerala tak trochu ako Vasil' Biľak, vyjadrovala sa asi rovnako a na starom, plesnivom gramofóne, púšťala šum pretkávaný hlúpostami z histórie. Najskôr som si myslela, že toto je jeden veľký omyl a predsa sa moja mama nemôže dávať dohromady s niekým ako je ona, ale medzitým sa zase rozprúdila debata. Zase o nás, o takej tej skazenej a neviem akej mládeži. Mám pocit, že moja mama začala chodiť po návštevách a brať ma so sebou len kvôli tomu, aby si s neznámym

človekom pokecala o tom, čo ja doma nechcem počúvať. Tak to musím počúvať u niekoho iného doma. Nemôžem teda zmiznúť do svojej ulity, lebo tá je ďaleko. Táto druhá pani neustále niečo vyvárila a miešala. Chvíľu sedí, rozpráva sa, potom ide nakrmiť hydinu z tej jej obrovskej raw, bio a neviem akej farmy a po chvíli je späť. Opakuje sa to však tak dlho, že je z toho určite najdlhšie rande, aké si viem predstaviť. Ja som nervózna a mrzutá, mama nevie obsedieť na tých hrozných stoličkách, ktoré vytvorili ešte Babylončania a králiky, sliepky, husi a celá tá lokálna Zoo je rada, že sa jej niekto venuje. Pomaly sa lúčime, na čo odpovedá že fajn, lebo teraz ešte musí nakrmiť to a hento. Zistilo sa, že má vedľajšák, doslova. Krími husi a celú tú budúcu večeru aj u susedov, hneď vedľa.“

„Do tretice všetko dobré?“

„To som organizovala ja. U nás, nech sa môžem skryť. A s niekým, koho môžem vystáť. Išla som na Pokec, že hľadám ženu. Ozvali sa chlapi. Tak som dala, že hľadám muža. Ozvalo sa veľmi veľa chlapov. Následne som dala, že hľadám chlapa, ktorý má osamelú ženu, ktorá sa nebojí bozku od ženy. Prišli správy, že si dajú ženské šaty, robia to každú sobotu a nech si nájdem v sobotu čas. Uvedomila som si, že takto to nepôjde. Tak som urobila mame normálne nick, dala som jej reálny vek, reálne záľuby, reálnu fotku a šup rovno do zoznamky. Najskôr začali písať prefetované dievčence, ktoré núkajú webku. Nevedela som, čo sa pod tým presne myslí. Ale dobre. Dohodnem, poriešim, dám tam moju mamu a na ňu vyletí akási tínedžerka, ktorá sa nesprchuje a chce 200€ dopredu. Pritom chcem len nájsť ženu pre svoju mamu. Všimla som si miestnosť pre LGBT ľudí. Poďme tam. Spam ako inde a odkazy na reálne lesbičky. Kliknem na to? Povedala som si, prečo nie. Po celom dni plnom bláznivých hlúpostí sa niečo naučím a odpadnem prepracovaná a múdra. Zmýlila som sa. Pozerám sa na reálne lesbičky. Krásky, ktoré majú perfektnú pleť, perfektné zuby, prsia a všetko a boli v maskérni, sa milujú 24 minút v kuse. Ja nie som lesba, ale pozerat' sa to dalo. Mama okamžite zahlásila, že

toto čo je? Vysvetľovala som, že pre časť populácie sú lesbičky len ženy, ktorým ešte nebolo 25, nemajú deti, krčové žily ani nič podobné a majú BMI tak v poriadku, že by mohli byť dievčaťom pre Jamesa Bonda. Na to sa ma pýta, že či toho Bonda poznám a či je to ten, čo v samoške zabudol kyticu. Vravím jej, že tento má britský prízvuk a že by som ho nechcela. Nemusím vysvetľovať prečo. Na zoznamke zatiaľ napísala úplne normálna žena, z rovnakého mesta. Podobne ako moja mama, aj ona pozná všetkých doktorov, sestričky a poštárky, takže kým ja tu robím stand up či sit down, tie dve sú doma a zisťujú, čo všetko majú spoločné. A možno budú spolu. U nás, u nej, na internom, kto vie? Interné a internet majú veľa spoločného, tiež sa tam dá zistiť celkom dosť. Ste skvelí a úžasní, ďakujem!“

3. výstup - hejteri

„Tento večer sme pôvodne chceli začať niektorým mladým, sympatickým mládencom, ktorý môže vtipne opísať veci, na ktoré niekedy nemám slov. Mládenci sa však demokraticky rozhodli, že dáma má prednosť a keďže je Sandra jediná, ktorá to s nami dokáže vydržať, tak ju pekne pozdravte!“

„Ďakujem za slovo a rada by som povedala, že som v tomto kolektíve rada. Konečne sa neočakáva, že budem všetko upratovať, utlmovať a nikto nechce, aby som robila šoféra, takže je všetko v poriadku. A vôbec, sme v 21. storočí a ľudstvo je múdre, všetci máme úžasné koničky a nehrozí nám, že zomrieme od smädu a od hladu. Možno si pamätáte históriu, takú tú dávnu históriu človeka. Ak áno, tak výborne, ja som si to samozrejme doštudovala. Kedysi boli trochu iní ľudia ako dnes. Bol tu Homo Habilis, Homo Erectus, čo má fakt super meno, a až potom prišiel Homo Sapiens. V poslednej dobe však pribúda nový typ človeka, Homo Hejterus. Celkovo máme na svete, aj na našom malom peknom Slovensku, veľa hejterov. Urobíte čokoľvek a budú vás hejtovať. Neurobíte nič a budú vás hejtovať. Keď urobíte niečo pol na pol, tak vás nielen zhejtujú, ale ešte si vás aj nahrajú. Podobne som dopadla i ja, keď hľadám ženu pre moju mamu. Prišlo veľa urážok, ale niektoré boli fakt úžasné a po troche cenzúry, rozumejte došli mi tri fixy a tak som si hned' k tomu pustila kapelu Vypsaná fixa. Viete, ktorá bola najlepšia? Pozerám teraz po javisku, či to niekto uhádne... nie, nie to že ako to mohol Boh povoliť. Ani to že či sa nehanbím... áno, správne! Otázka, že čo som to za človeka! Hned' som to aj začala zvažovať. Homo Habilis je človek zručný. To ja nie som a keď mi do ruky dáte kladivo, tak je to málo, lebo ho stratím alebo pokazím. Mohla by som byť človek vzpriamený, alebo nie? Medzi mojich najväčších nepriateľov považujem salónky úplne hore na stromčeku a najvyššie tlačidlá vo výťahu! To nebude ono. Tak budem človek rozumný, ale zase

dokážem prísť do podniku, kde mám alergiu na úplne všetko, ešte aj na čašníka. Tak čo som? Budem aj ja ten nový druh, Homo Hejterus? Nevieť si to celkom predstaviť, tak musím byť nejaký mimozemšťan alebo čo. Zvlášť po písaní scenára dlho do noci a za tým vstávanie o pol piatej. Kruhy pod očami, že keby ma chytila US ARMY, tak by chceli vykonať pitvu, aby zistili, čo to vlastne som. Ešte by ma aj preniesli do Area 51, takže by som si zadarmo pocestovala. Istotne, ostatné hlášky neboli veľmi pekné. Strašne ma fakt fascinuje, koľko ľudí mi napísalo niečo zaujímavé. Keby som chcela všetko hlásiť polícii, tak by som niekedy potrebovala aspoň štyri mobily a nervy z tak odolného kovu, že by mi ju závidel aj Wolverine. Teraz si však predstavte, že to máte všetko vysvetľovať mamičke, ktorá už tak dobre nevidí na tie malé písmená. A ako to vysvetliť? Milá mamička, tento človek ťa posielal do plynu, týchto deväťdesiat osem ľudí píše niečo podobné, potom je tu niekto, kto ti chce predať bambusové ponožky a následne sa začne niekto sťažovať, prečo nie je založený erotický album. Došlo to až do takého extrému, že sa mamička začala vypytovať, ako sa hejt povie po anglicky. Berie to už ako slovenské slovo. Sama pre seba si hovorím, že všetci sme homo sapiens, teda Človek rozumný. Ale aký rozumný musí byť niekto, aby sedel na zadku a vypisoval hejt za hejtom? Ako je všetko zlé, proti Bohu, proti prírode a proti všetkému, čo dokážu vymenovať a ešte sa im to chce dať aj do jednej, aspoň trochu zmysluplnej vety. Úmyselne hovorím vety, lebo to, čo prichádzalo, bolo niekedy naozaj dobrou paródiou na vety.“

„A čo ti napísali?“

„Niektoré múdrosti boli naozaj skvostné. Žiaľ, nemám medzi koníčkami kryptografiu, ale niektoré šifry nedali ani tí najviac odolní kamaráti. Už som si zvykla, že niekto urobí mäkké I alebo ypsilon na nesprávnom mieste, ale že nazvú moju mamičku nepublikovateľným slovom na P a dajú tam ypsilon, to je niečo úžasné. Iní zahlásili, že sa budú modliť, aby mohol Ježiš Kristus pomôcť jej mamičke proti chorobe. Tá je zdravá ako buk, ale

to, že žena dokáže byť šťastná aj bez chlapa, je asi pre niekoho choroba. A ja, keď chcem byť niekedy sama a nechcem žiadneho chlapa ani vidieť, som automaticky chorá, chladná, nezvládateľná alebo všetko súčasne? No šťastná ja. Do toho samozrejme všetky tie politické témy, ktorým nerozumiem, a tak som si ich nechala preložiť do ľudského jazyka. Zmlátiť ženu je podľa niekoho klasika, pohodička, tradícia, niečo čo sa robí kdesi pred alebo za televíznymi novinami. A podľa mňa je to fujtajbl. Do toho krásny hejt, že moja mama, keď hľadá ženu, by nemala mať deti. Jasné že nemala, však by som sa o tie krásne stvorenia narodené v šesťdesiatke musela starať ja! Každopádne som sprevádzala mamu a jej známu po meste. Dali si pusy. Pristavili sa pri nich Japonci alebo čo to bolo, a lámanou angličtinou som pochopila, čo hovoria. Že láska má veľa podôb a každá láska je krásna. A viete čo? Ja som mame pomohla nájsť ženu, lebo to tak chcela. Ona mne našla chlapa, aj keď som nechcela. A viete, koľko ruží mi doniesol? Ani jednu. Lebo kvetinárstvo bolo zatvorené z technických príčin, asi sa kvetinárke pokazili nožnice. Tak budem musieť tú obrovskú čokoládu, ktorú do seba celú nedostanem ani za dva dni, chrúmať spolu s ním. Pred alebo po televíznych novinách, to je jedno. A ak by mi chcel Ježiš niečo splniť, tak chcem dve veci. Bezbariérový byt a aby medzi ľuďmi bolo menej bariér a viac lásky. Ešte by som si priała, aby sa viac ľudí zaujímal o to, čo majú iní pod čapicou, ako o to, čo majú iní v nohaviciach. Ste skvelí, ďakujem!“

Sandra sa lúči s publikum a jej priateľ prichádza k nej, aby ju objal. Všetci tleskajú a organizátor začína spomínať ďalšieho komika.